

KARINTHY FRIGYES FÁBÓL VASKARIKA

A CSOKOLÁDÉKIRÁLY MESÉI

PÓLYA TIBOR
SZINES MŰLAPJAIVAL

A KULTURA KIADÁSA

PÓLYA TIBOR

Karinthy Frigyes
Fából vastarka
A csokoládé-király meséi

Pölya Tibor
színes műlapjaival

A kultúra kiadása

(R
2)

503.967
ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR
B8147/1974
LELTÁRI SZÁM

Én, Kucor Gabi, nyugalmazott főháború-mester, címzetes káplár és valóságos tábornok, Külső-Retek ucca négy, úgyis, mint a nemzeti óvoda hallgatója és csokoládékirály ezennel méltóztatom elmondani a Nagy Téli Háborút Pólya Tibor rajzoló közkatonának, hogy csak rajzolja úgy, ahogy mondom egymásután és ne beszéljen bele, majd én mindent elmondok.

A dolog úgy kezdődött, hogy a Tomi engemet visszarugott. Pedig én csak egy kicsit rugtam és nem is a Tomit akartam rugni, hanem a Ferit. A Tomi nem is a főbarátom nekem, hanem csak albarátom, főbarátom csak egy van: a Feri meg a Rudi, meg Dénes Pali, aki a főbátor utánam, mert a Legfőbb Bátornak én neveztem ki magamat, de még háború előtt, azért, mert háború után nem volna kunszt, de ezt még ne tessék rajzolni, majd ha szólok, akkor tessék elkezdni.

Én nem is akartam a Tomit megrugni, az igaz — csak elfelejtettem, hogy nem akartam megrugni és azért mégis megrugtam, mert elfelejtettem. És akkor a Tomi bőgött és visszarugott, mint albarát, aztán elment és az egészet beárulta Bokor Évinek, ami

csalás, mert háború előtt szövetségesek egymást nem árulhatják el, ez benne van a Főtörvényszékbe, csak hogy ezt a Tomi nem tudta. De ám Dénes Pali meg Feri és Rudi az én Pártomon voltak és mint főbarátok a nagy háborút bejelentették az igazgatóságnak, ugymint én voltam a Főigazgató és Rudi volt az alcukorgyűjtő, mert ő mindig gyűjti a cukrot, egy darabig szopogatja, aztán zsebbe teszi. Én, mint Főigazgató, még akkor nem akartam a háborút, mert még sebesültek nem voltak, anélkül pedig nem lehet kezdeni, foglyok se voltak, de azokat pedig lehetett volna papírból kivágni, csak hogy ellenség is kellett volna és ellenséget nem lehetett kapni. Gondoltam, hogy kérek ellenségre, lehet kapni a cukrászdába csokoládéból ellenséget, és ha nincs, mindenesetre lehet habosfánkot kapni, de ezt még ne tessék rajzolni, mert ezt csak gondoltam és a gondolatot nem lehet rajzolni, ami a fejbe benne van, csak ami kívül van a fejen és a habosfánkot csak úgy gondoltam, esetleg, ha nem lett volna háború.

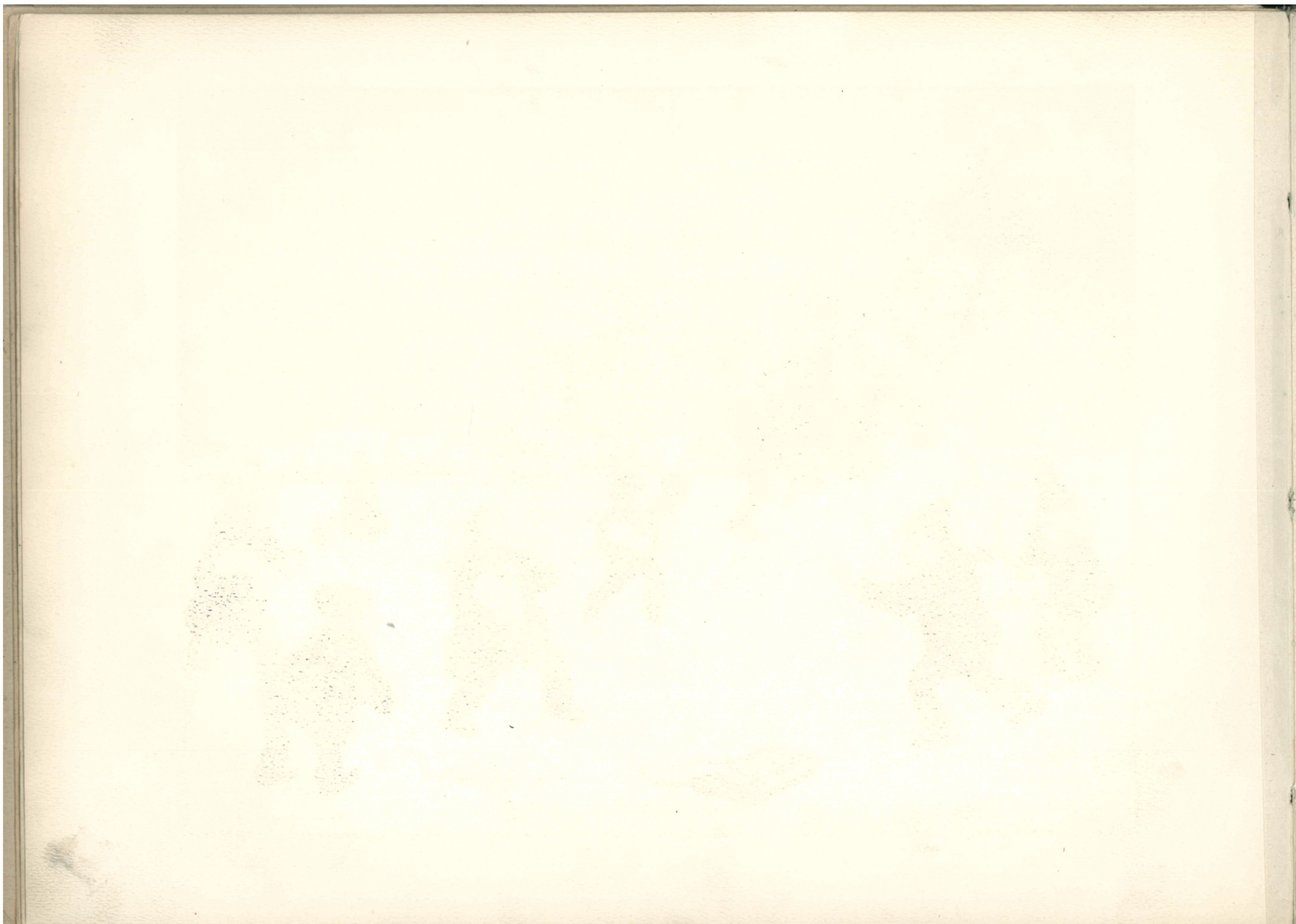
Hát azért mondtam a Rudinak, hogy kinevezlek háborús alfőnöknek, de még nem kezdem a háborút, mert ha nincsenek sebesültek, ahhoz nem kell bátorság. És ketten kimentünk a dombra, de a Tomit meg a Ferit nem láttuk, pedig ők is kimentek a dombra, azt én láttam, de biztosan elbujtak akkor, ezt tessék rajzolni, hogy elbujtak, de úgy, hogy én ne lássam, mert ha én látom, akkor nincsenek elbújva, az nem ér.

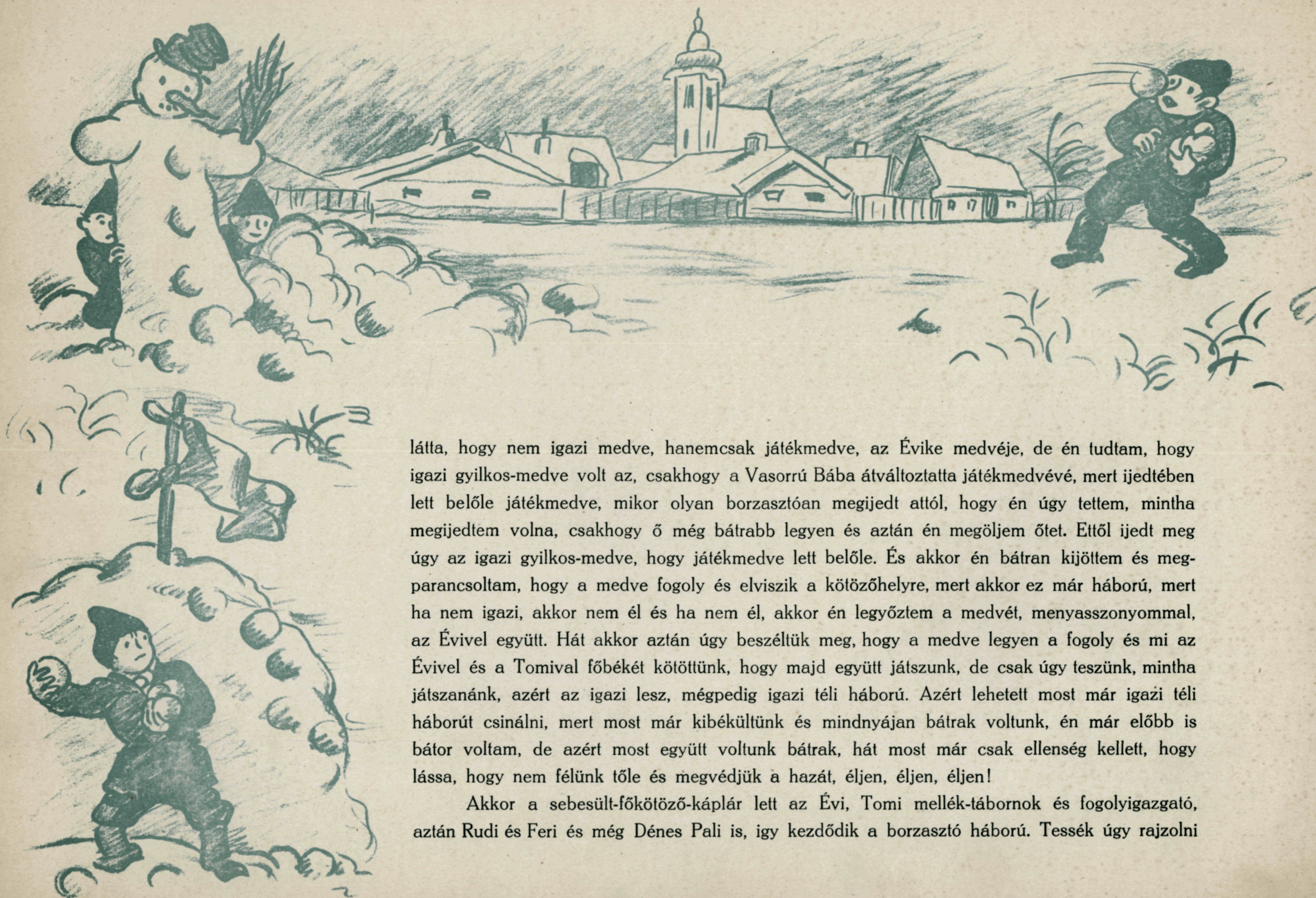

Na, most már lehet kezdeni, mert itt kezdődik a legnagyobb, hogy egyszer csak ordít a Rudi, hogy egy óriásnagy medvét látott. Akkormikor én is láttam az óriásnagy medvét, de olyan óriásnagy medve volt, ekkora. Gyilkos medve volt és ez lett a téli háborúnak az oka, mert biztosan nagyon ordított volna, amilyen nagy volt, csak azért nem ordított biztosan, mert még várt és én azért nem hazudtam, mikor azt mondtam, hogy ordított is, mert ha akart volna, ordított volna — és a képen úgyse tud ordítani, mert a kép papírból van, a papir pedig nem tud ordítani. Én akkor bátorságból azt mondtam a Rudinak, hogy várjon és bátorságból úgy tettem, mintha megijedtem volna, de csak azért, hogy a medve higgye aztát, hogy én megijedtem, és attól még bátrabb legyen és akkor, ha megtámad, a legnagyobb bátorsággal, akkor én még bátrabb legyek és úgy megöljem a medvét, hogy meghaljon. Azért tettem úgy, bátorságból, mintha megijedtem volna és mintha leguggoltam és bögtem volna, hogy segítség, cselből, de ezt azért tessék úgy megrajzolni, hogy látni lehessen, hogy én csak bátorságból ijedtem meg, nem ijedtségből ijedtem meg, mint főháborúigazgató, legbátrabb ember.

Akkor aztán a Rudi el akart szaladni, de akkor kibujtak a Tomi meg a Feri és nagyon nevettek és mindig csak röhögtek és a medvét rángatták és akkor a Rudi mingyárt

látta, hogy nem igazi medve, hanemcsak játékmedve, az Évike medvéje, de én tudtam, hogy igazi gyilkos-medve volt az, csakhogy a Vasorrú Bába átváltoztatta játékmedvévé, mert ijedtében lett belőle játékmedve, mikor olyan borzasztóan megijedt attól, hogy én úgy tettem, mintha megijedtem volna, csakhogy ő még bátrabb legyen és aztán én megöljem őtet. Ettől ijedt meg úgy az igazi gyilkos-medve, hogy játékmedve lett belőle. És akkor én bátran kijöttem és megparancsoltam, hogy a medve fogoly és elviszik a kötözőhelyre, mert akkor ez már háború, mert ha nem igazi, akkor nem él és ha nem él, akkor én legyőztem a medvét, menyasszonyommal, az Évivel együtt. Hát akkor aztán úgy beszéltek meg, hogy a medve legyen a fogoly és mi az Évivel és a Tomival főbékét kötöttünk, hogy majd együtt játszunk, de csak úgy teszünk, mintha játszanánk, azért az igazi lesz, mégpedig igazi téli háború. Azért lehetett most már igazi téli háborút csinálni, mert most már kibékültünk és mindnyájan bátrak voltunk, én már előbb is bátor voltam, de azért most együtt voltunk bátrak, hát most már csak ellenség kellett, hogy lássa, hogy nem félünk tőle és megvédjük a hazát, éljen, éljen, éljen!

Akkor a sebesült-főkötöző-káplár lett az Évi, Tomi mellék-tábornok és fogolyigazgató, aztán Rudi és Feri és még Dénes Pali is, így kezdődik a borzasztó háború. Tessék úgy rajzolni

mintha igazi lenne, mert igazi is volt, csak úgy tettük, mintha játék volna, de a felnőtteknek azt nem kell tudni. Mert eztet a felnőtteknek tessék rajzolni, egész igaziasan, mintha az Érdekes Ujságba, vagy a másik ujságba volna lerajzolva az igazi nagy háború, hogy a felnőttek nagyon megijedjenek és szörnyűködjenek és lehessen mondani, hogy ez a főtábornok, a Gabi, ez én vagyok, a legbátrabb volt az egészbe, azért ez nem lesz hazugság, mert a felnőtteknek nem kell tudni.

Mostan mindnyájan mentünk, elől vittük a prédát, ez volt a medve és ki a rétre, ahol már hó volt, aztat én hagytam esni, és most kezdődik, tessék rajzolni, hogy az ellenség már akkor kint volt a réten, de cselből ráesett a hó és nem szólt és nem mozdult, mert ő volt az ellenség. És most a gyerekeknek, akik nézik a képet, tessék megmondani, hogy ne ijedjenek nagyon meg a borzasztó háborútól, mert én is ott vagyok a képen és akkor nem lehet semmi baj, úgyis legyőzzük az ellenséget, ha én ott vagyok.

Hát akkor hó-ágyút csináltunk a hóból és hó-puskát és hó-puskagolyót hóból, hogy a hó-ellenséget legyőzzük és hó-páncélt csináltunk hóból és hó-házat hóból és hó-kardot is csináltunk

hóból és tüzes kályhát hóból és nagy tüzet is raktunk csupa hóból, csak havat nem csináltunk hóból, mert az úgyis volt, hát hóból nem kell havat csinálni, az már magától is hó.

Most tessék rajzolni, hogy én kiabálni kezdem: „Kezdődik a háború! — tessék besétálni, itt van az Első Magyar Háború Igazgatóság! Főigazgatók, Foglyok és Zsákmányok előre! Tábornokok és Főkáplárok — előre! Előre! Hohó! Előre, hős katonák! Le a Hó-Ellenséggel! Vigyázz! Kész! Tűz! Főkapitányok, ne féljete! Mindenki legyen bátor, csak előre, édes fiam, csak bele a csatába, éljen a háború, senki ne maradjon hátra, mindenki előre szaladjon, meg ne ijedjen, előre dicső fiúk, előre, mindjárt jövök én is!”

Akkor az egész borzasztóság-háború már meg is volt, bum-bum, a golyók repültek, mind bele a hó-ellenségbe, mindenki előreszaladt, hát persze, arrafelé szaladt előre, amerre a hó-ellenség volt, nem is ám másfelé, mert ez visszafelé lett volna akkor. Mostan következik a valóságos háború, mert az ellenséget legyőztük és most azt tessék megrajzolni, amikor már az egész ellenség elolvadt és a katonaság egymást dobálta bátorságból, mint téli háború, amiről mindenütt az ujságok írtak és tessék külön megírni Kucor Gabit, az Elnököt, az egész nagy bolondság miatt, ami ottan történt.

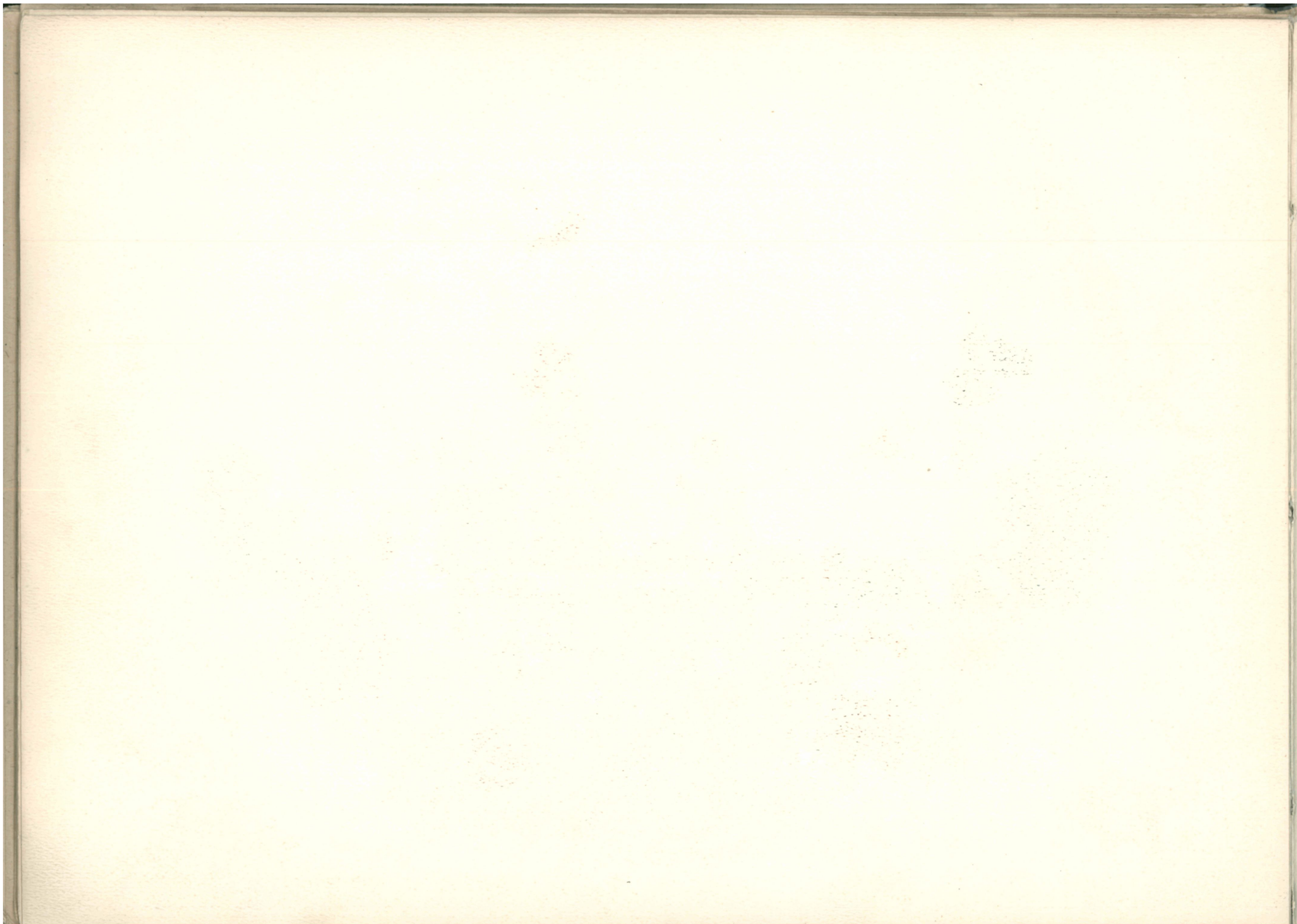

KULTURA RIT NYOMÁSA

PÓLYA TIBOR

Most pedig tessék megrajzolni, mikor az egész Mindenséges Katonaságot haptákba fel-
állítottam és lóra pattanva végignézttem a Csatasereg fölött és ilyen verset mondtam:

„Éljen a haza!
Gyerünk haza!”

Azt is mondtam: „Katonaság! Én Kucor Gabi, legfőbb Tábornok és Csokoládékirály, felszólítalak benneteket, hogy tűzön-vizen és levegőben megvédjete engemet a Vasorrú Bábával szemben, aki a Gyilkos Óriásmedvét átváltoztatta játékmedvévé, hogy engemet, a főbátort, kinevessenek menyasszonyom, Bokor Évike jelenlétében, ki mint sebesült-ápolónő résztvesz a világháborúban, melyet most, miután az ellenséget legyőztük, ezennel megnyitok. Ha legyőzzük a Vasorrú Bábát és tűzokádó kutyáját, mielőtt megesz bennünket, menyasszonyomat, Bokor Évike sebesült-ápolót, mint főbátor feleségül veszem, nagy lagzit csapunk, melyen torta, csokoládé és más katonai ételek lesznek dicsőségnek kiosztva, királyért és hazáért, ámen!

Mostan mentünk az egész hadsereggel, kiabálva, hogy hurrá, hurrá és akkor-
mikor kiértünk a dülőútra és az egész domb mögé, de azt úgy tessék írni,
hogy az egész Európa volt, Spanyolország, Németország, Magyar-
ország, Nyolcóruiuság, Azest, mert úgyis volt, végigmentünk
az egész világon és mindenütt mi voltunk a háborús
katonaság, akitől féltek.

Hát egyszercsak láttuk a nagy kastélyt és Bokor Évike menyasszonyom, akit kineveztem Segéd-Tábornoknak és szakáll viselésre jogosítottam, elkiabálta magát: „Ott jön a Vasorrú Bába!” — én akkor tudtam, hogy az nem volt a Vasorrú Bába, csak az öreg Cenci néni a macskájával, tessék a gondolatomat is rárajzolni a rajzra, de azért bátorságból azt kiabáltam: „Előre!, Előre!” — és én is előre felé szaladtam, tessék megkérdezni, előre felé szaladtam, azt is látta mindenki, nem hátrafelé szaladtam: — de csak éppen elfelejtettem a Vasorrú Bába felé szaladni, hanem másfelé szaladtam és az is igaz, hogy ott kellett volna maradni, ahogy Tomi mondta, csak hogy elfelejtettem ottmaradni, nem ijedtségből, csak azért, mert tele volt a fejem a sok háborús gondokkal. De a többiek mind velem szaladtak és a Vasorrú Bába azt hitte, hogy mi megijedtünk, pedig csak a többiek ijedtek meg, én csak cselből szaladtam, hogy majd bekerítem a Vasorrú Bábát bátorságból, de a Rudi hasraesett és menyasszonyom, Bokor Évike a sebesült-szállító kosarat maga előtt tolta, ez is a dicsőség miatt volt. Úgy tessék rajzolni, hogy látni lehessen, hogy azért, mert én szaladok és úgy nézek ki, mintha megijedtem volna, azért én nem ijedtem meg és lehessen látni az arcomon a bátorságot és a dicsőséget, mert én voltam akkor a Tábornok.

Igy végződött a Téli Háború és megtartottam, amit a Katonaságnak ígértem, mert meg volt a lagzi és Bokor Évikét, mint győzelmes hadvezér elvettem feleségül, ezt is tessék megrajzolni, de . . . izé . . . elfelejtettem mondani, engemet ne tessék rárajzolni, mert én nem mentem el az esküvőmre, csak nem megyek annyi nyápic lány közé, meg kisiuk közé, akik mind gyávák — és az nem igaz, hogy a Bokor Évike azt mondta, hogy nem jön hozzám feleségül, mert gyáván megszaladtam a háborúból és hogy ő csak maga tart esküvőt, én ne is jöjjek el: — ez nem igaz, mert én nem is akartam őtet elvenni, kell is nekem az esküvő, úgy tessék rajzolni, hogy lehessen látni, hogy én azért nem vagyok ott, mert nem akartam elmenni, mert nekem nem kell feleség, csak bátorság és dicsőség és győzelem, éljen a haza!

12

74

264.

AUKCJO

